

Grundlovens § 87 ikkun kunne iværksættes, imod at der hvedes Vedkommende fuldstændig Erstatning, og man har derfor søgt Ophævelse om Værdien af tidtænnte Privilegium. Ved et til den Ende optaget Skjøn blev denne anslaaet til 33,750 Rb., hvorhos dog Skjønsmændene udtalte den Formening, at en Erstatningssum af 20,000 Rb. maatte være tilfredsstillende for Eieren. Sidstnævnte erklærede sig ogsaa i en til Ministeriet derefter indkommen Skrivelse betingelsesvis villig til mod en saadan Erstatning at afstaae Privilegiet, imod at der meddeelttes ham en personlig Bevilling til at drive den paagældende Næring. Da man imidlertid ikke kunde finde det afgivne Skjøn fyldestgjørende, blandt Andet fordi man maatte ønske Ophævelse ikke blot om Værdien af hele Privilegiet, men ogsaa om Værdien af Monopolet alene, naar den reelle Ret forbliver ved Eiendommen, saavel som om Privilegiets forskjellige Værdi, eftersom Eneberettigelsen til Handel med Drikkevarer maatte antages at have det ovenberørte videre eller snevrere Omfang, foranledigede man disse Spørgsmaal tagne under Overvejelse af en Overskjønnscommission. Denne har derefter anslaaet Værdien af de omspurgte Rettigheder saaledes:

A. Naar Eneretten til Handel med Drikkevarer antages at ubelufte al Tilførsel andetstedsfra:

1. hele Privilegiet . . . . 32,750 Rb.;
naar Eieren beholder et personligt Privilegium, ansees 20,000 Rb. for en passende Erstatning.

2. Monopolet alene . . . . 16,375 Rb.

B. Naar Eneretten til Handel med Drikkevarer antages kun at ubelufte Tilførsel andetstedsfra af, hvad der forbruges til Bryllupper, Bårler eller andet Vertskab:

1. hele Privilegiet . . . . 14,250 Rb.
2. Monopolet alene . . . . 10,000 —

Ministeriet skjønner ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til at søge hele Privilegiet afløst. Det vil nemlig ikke kunne medføre nogen Ulempe eller være noget aldeles Uensaaende, at Rettighed til Vertshushold og Handel med Drikkevarer forbliver ved Eiendommen som et reelt Privilegium, naar kun den ubelukkende Ret ophører. Det er denne sidste, som fortrinnsvis er stridende mod Lovgivningens almindelige Grundsætninger, og som for det vedkommende Sogns Beboere medfører en trykkende Indskrænkning, paa hvis Fjernelse de have et billigt Præ. Overensstemmende hermed er det derfor i foranstaaende Lovudkast foreslaaet, at Afløsningen ikkun bliver at iværksætte for selve Enerettens Vedkommende. Hvad Udbetalingen af Afløsningssummen angaaer, da vilde der efter Ministeriets Formening have været Opfordring for Sagnet og Amtet til at deeltage i bemeldte Udgiftsbyrde, men da hverken vedkommende Sognesforstanderskab eller Amtsråd har villet indgaae paa en saadan Deeltagelse, og der neppe turde være tilstrækkelig Tvivl til ved et directe Raad at fremtvinge samme, vil det formeentlig ikke kunne undgaaes, at hele Udgiften, som i Udcastet foreslaaet, falder Kongerigets Finantser tillast.